

SERFŐZŐ SIMON

Az égre feljönnek

*Észreveszem,
valakik figyelnek az időből.
Mintha szólnának is hozzám,
de nagyon messziről.*

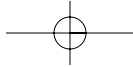
*Kik lehetnek ők?
Kiknek szemét látom
világítani idáig,
pásztázni, mint véres lámpafényt,
át éjszakán, égtájakon?*

*A Hold mögé is,
ha ott járok,
utánam sugárzik tekintetük.
Bensőmbé benéznek,
mintha én néznék be füstös konyhájába
egy halál közeli tanyának.
Kiballgatják szívverésem,
mit dobog? Szavaimat,
hogy az nem szélnek való
ocsú-e?*

*Számon kérnek,
akik ki tudja, kik lehetnek,
akik éjszakáimban
csillagokkal az égre feljönnek,
szelekkel kiáltanak:
követelik az arcukat rajtam,
kezemből kézfogásukat,
amit átadva az utánuk jövőknek,
én megőriztem-e?*

*Számon kérik példájukat,
azon éltem-e?
Hűségüket,
megtartottam-e?*

[*Serfőző Simon versei*]

*Őszezszugorodva rögökben,
csontjukra maradva,
magukat féltik bennem,
életüket, hiszen már csak
énbennem élhetnek,
hazamehessenek velem,
legalább a kicsavarodott kerítéshez,
hallhassák, amit én hallok:
a zörgő utakat
megállíthatatlan kerekek tapossák,
s fennen örök szél lobog.*

Eljegyezlek

*Kerek tükröt
az égről, a Holdat eléd tartom.
Feléd fordítom
a világ valahány ablakát,
az én szívemből nyílnak,
s a te arcodat ragyogják.*

*Lásd,
gyönyörű vagy!
Hajad a Duna hossza.
Rubád nyári fény.
Egy ág nyújtja árnyékát,
terítsd magadra, ha fázol,
fúj a szél.*

*S én?
Neked én milyen örömök
szemeséből válogassak? –
Fák évgyűrűivel eljegyezlek.
Mennynek, földnek
bemutatlak.*

